

Göteborgs Universitets förlorade heder

[singlepic id=366 w=269 h=367 float=left]

Hedersdoktor är förvisso hedrande att bli, men hur går utnämningarna till? Vilka krav bör man kunna ställa?

Debatt i [SocialPolitik nr 3 2011](#) | Text: Jan Molin | [Prenumerera](#)

Christoffer Gillberg är känd för sin forskning kring barn med så kallad dysfunktion, ofta diagnostiserade med bokstäverna DAMP och ADHD. Forskningen har ifrågasatts av många kritiker. Några av dem har också velat granska det underliggande material som Gillberg grundat sina slutsatser på. Gillberg vägrade dock att lämna ut materialet. Frågan gick då till rättslig prövning. Kammarrätten och tidigare rätt dömde att materialet skulle lämnas ut till granskarna. Gillberg vägrade fortfarande att lämna ut det och lät till slut några medarbetare förstöra materialet.

Misstankarna om forskningsfusk kvarstod och förstärktes därmed. Beivrade då Göteborgs Universitet Gillbergsgruppens olagliga beteende? Tog man avstånd från en forskare som så uppenbart satte sig över lagar och principer för hur vetenskap skall bedrivas? Gjorde man – sedan källmaterialet förstörts – försök att i andra former granska Gillbergs forskning?

Nej, tvärtom. I stället lät universitetet inrätta ett särskilt Gillbergcentrum i neuropsykologi och utvecklingsneurologi.

Göteborgs Universitet består ju av ett antal fakulteter. Den hälsovetenskapliga fakulteten (tidigare medicinska) har av några fiffiga personer döpt om sig till Sahlgrenskas Akademi för att förläna den status och förtroende. Denna Sahlgrenskas Akademi utsåg i år (2011) ett antal hedersdoktorer. I statuterna för hedersdoktoraten står att personen skall ha haft betydelse för forskning och utbildning vid Sahlgrenskas

Akademi. Vetenskapligheten betonas.

En av hedersdoktorerna är journalisten Vanna Beckman. För fyra år sedan utkom hon med boken *Strider under hjärnåldern – om ADHD, biologism, sociologism*, således det område Gillberg ägnat sig åt. Boken är i stora delar en hyllning till Christoffer Gillberg. Allt han och hans kollegor gjort är rätt och förnämlig forskning. Att förhindra att forskningsmaterialet utlämnades var rätt. Att – när kammarrätten dömt att materialet skulle lämnas ut – förstöra det var moraliskt och forskningsetiskt rätt.

All kritik av Gillberg och hans forskning avfärdas. De läkare som uttalat kritik var inte specialister och kammarrätten var okunnig. En stor del av boken handlar om scientologikyrkans ideologi och psykiatrihat. Det sägs ligga bakom all kritik, såväl från de forskare som ville granska Gillbergs material som riksdagsmotioner och nästan all mediadebatt. Kritikerna är antingen scientologer i hemlighet eller manipulerade av dem. Under en vetenskaplig täckmantel är boken en helt igenom subjektiv och polemisk skrift. Detta verk belönas nu med ett hedersdoktorat.

Vem är det då som föreslagit Vanna Beckman till hedersdoktor? Jo, just det: Christoffer Gillberg.

jan.r.molin@gmail.com

Jan Molin är samhällsdebattör och författare, medlem i SocialPolitiks redaktionskommitté.